

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové ve věci žalobce: **I. T.**, zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, čj. OAM-812/ZA-ZA11-D07-PZ2-2025, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 10. 2025, čj. 62 Az 36/2025-39,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 10. 2025, čj. 62 Az 36/2025-39, s e
r u š í a vě c s e v r a c í tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou významu, resp. běhu maximální šestitýdenní lhůty pro přemístění zajištěného žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného členského státu podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (nařízení Dublin III). V souladu se svým předchozím rozsudkem (ze dne 6. 3. 2019, čj. 2 Azs 263/2018-17) Nejvyšší správní soud potvrdil, že tato lhůta není určující, dokud nebyl definitivně určen příslušný členský stát. Proto pokud zajištěná osoba podá proti rozhodnutí o přemístění do jiného členského státu za účelem provedení azylového řízení žalobu, s níž spojí návrh na přiznání odkladného účinku, lze tuto maximální lhůtu počítat až od okamžiku, kdy krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku (případně rovnou žalobu) zamítne. Až od tohoto okamžiku lze totiž fakticky realizovat přemístění zajištěné osoby do příslušného členského státu.

[2] Projednávané věci předchází rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2025, čj. OAM-812/ZA-ZA11-D07-2025, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2025, čj. OAM-812/ZA-ZA11-D07-PZ2-2025, následně žalovaný rozhodl, že příslušným státem k provedení azylového řízení s žalobcem je Španělské království.

[3] Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí ze dne 17. 9. 2025, jímž žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce do 18. 10. 2025. Důvodem bylo, že nemohl přistoupit k přemístění žalobce do Španělského království jakožto státu příslušného k provedení azylového řízení. Španělsko sice dne 7. 8. 2025 uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce však napadl rozhodnutí o určení Španělského království jako příslušného státu žalobou u Krajského soudu v Ostravě. S ní navíc spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Jelikož ke dni rozhodnutí žalovaného nebylo o tomto návrhu (ani žalobě) rozhodnuto, nemohl žalovaný přistoupit k realizaci přemístění do příslušného státu. Proto zajištění žalobce prodloužil s tím, že pokud nebude návrh na přiznání odkladného účinku vyhověno, bezodkladně přistoupí k přípravě realizace přemístění do odpovědného státu.

[4] Krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025 zrušil. Dospěl k závěru, že uplynula maximální šestitýdenní lhůta podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Jelikož Španělské království dne 7. 8. 2025 vyhovělo žádosti o převzetí žalobce, mohlo jeho zajištění trvat nejdéle do 18. 9. 2025. Jelikož tato lhůta uplynula, muselo podle názoru krajského soudu být zajištění žalobce ukončeno. Prodloužení zajištění do 18. 10. 2025 tudíž považoval krajský soud za nezákonné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (stěžovatel) namítá, že krajský soud nesprávně posoudil okamžik počátku běhu maximální šestitýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III. Krajský soud v napadeném rozsudku opomenul, že tato lhůta se počítá až po případném nepřiznání odkladného účinku žalobě podané proti rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného státu k provedení azylového řízení. Krajský soud tudíž nesprávně nevzal v potaz, že žalobce spolu s podáním žaloby proti rozhodnutí o přemístění do Španělska požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž o této žádosti nebylo ke dni rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu dosud rozhodnuto. Stěžovatel přitom tuto skutečnost nejen podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí, ale též na ni krajský soud upozornil ve svém vyjádření k žalobě. To však krajský soud nijak ve svém rozhodnutí nerefletoval. Napadený rozsudek je tak rovněž nepřezkoumatelný.

[6] Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout. Souhlasí s krajským soudem, že maximální doba zajištění uplynula dne 18. 9. 2025. Ze spisu podle jeho názoru neplyne žádná skutečnost, která by běh maximální šestitýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III stavěla (typicky odkladný účinek opravného prostředku podle článku 27 odst. 3 tohoto nařízení).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně

pokračování

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost je přijatelná. Jak bude dále vysvětleno, krajský soud se v projednávané věci dopustil zásadního pochybení, neboť pro účely posouzení zákonnosti délky zajištění žalobce nesprávně vzal v úvahu šestitýdenní lhůtu podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III, ačkoli k přemístění žalobce do příslušného státu nebylo možné přistoupit. Tím se současně krajský soud odchýlil i od závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, čj. 2 Azs 263/2018-17, podle něhož tuto lhůtu nelze brát v úvahu, dokud nebyl definitivně určen členský stát, který je příslušný k provedení azylového řízení.

[9] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, z jakých důvodů dospěl k dosaženým závěrům. Tím krajský dostal nárokům ustálené judikatury (např. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, čj. 7 Afs 69/2015-45).

[10] Podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III platí, že *„pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“*

[11] Podle článku 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce nařízení Dublin III *„v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna“.*

[12] Hned na úvod je vhodné zdůraznit, že šestitýdenní lhůta stanovená v článku 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III nepředstavuje sama o sobě „maximální délku zajištění“. Jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, čj. 2 Azs 263/2018/17, jedná se o dublinským nařízením stanovenou lhůtu, během které musí být realizováno přemístění cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu (bod 13). Až nedodržení této šestitýdenní lhůty ze strany dožadujícího členského státu tedy má v souladu s článkem 28 odst. 3 čtvrtým pododstavcem nařízení Dublin III za následek potřebu zajištění osoby ukončit.

[13] To potvrdil rovněž Soudní dvůr v rozsudku ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, *Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket* (ECLI:EU:C:2017:675). Konkrétně uvedl: *„[i] když lhůty stanovené v článku 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III mají za následek na základě čl. 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce tohoto nařízení omezení maximální*

doby trvání zajištění, nemění to nic na tom, že mají za cíl určit období, během kterého musí být přemístění provedeno, a že tak v určitých případech nabrazují lhůty v zásadě zavedené za tímto účelem v čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení“ (bod 54).

[14] Toto východisko a smysl, resp. účel stanovení šestitýdenní lhůty podle článku 28 odst. 3 třetího je přitom určující i pro její uplatnění, resp. běh. Jak totiž Soudní dvůr dodal (rovněž rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, bod 55): *„Dokud má odvolání nebo žádost o přezkum podaná proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek, je pojmově nemožné provést přemístění, což je důvod k tomu, proč lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat v tomto případě teprve tehdy, když je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, a to ode dne, kdy skončil tento odkladný účinek (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45).“* Podle Soudního dvora *„členské státy nemohou řešit praktické podmínky přemístění, když o něm není po věcné stránce definitivně rozhodnuto“* (tamtéž, bod 57).

[15] S ohledem na tyto závěry Soudního dvora dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 3. 2019, čj. 2 Azs 263/2018-17, k závěru, že šestitýdenní lhůta stanovená v článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III slouží k faktické realizaci přemístění zajištěné osoby. Nelze ji proto vůbec brát v potaz, dokud nebyl definitivně určen příslušný členský stát (body 14 a 15).

[16] Tyto závěry dopadají i na právě projednávanou věc. Žalovaný totiž přistoupil k prodloužení zajištění žalobce výslovně z důvodu, že jeho přemístění do příslušného státu nebylo možné uskutečnit, jelikož žalobce napadl rozhodnutí o určení příslušného státu (Španělského království) žalobou, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku. O žalobě, ani návrhu na přiznání odkladného účinku, přitom nebylo rozhodnuto (s. 5 napadeného rozhodnutí).

[17] Podle české právní úpravy nemá žaloba proti rozhodnutí o určení příslušného státu k provedení azylového řízení podle nařízení Dublin III ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 ve spojení s § 25 písm. i) a § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Žalobce nicméně může o přiznání odkladného účinku požádat (§ 73 soudního řádu správního).

[18] Pokud je žádost o odkladný účinek podána, nelze v souladu s článkem 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III přistoupit k přemístění žalobce do příslušného státu dříve, než soud rozhodne o první žádosti o odklad. Citovaný článek totiž členským státům výslovně ukládá povinnost zajistit, že *„dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad“*.

[19] To znamená, že maximální lhůtu šesti týdnů ve smyslu článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III lze počítat nejdříve až od okamžiku, kdy správní soud návrh na přiznání odkladného účinku, byl-li podán, zamítne. V případě, kdy krajský soud samostatně o odkladném účinku nerozhodoval (a rozhodl přímo o žalobě), anebo jestliže k prvnímu návrhu žalobce odkladný účinek přiznal, může být počátek běhu této

pokračování

šestitýdenní lhůty spojen nejdříve až s případným zamítnutím žaloby. Až od tohoto okamžiku lze totiž fakticky realizovat přemístění zajištěné osoby do příslušného členského státu. V souladu s výše citovanou judikaturou (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16; a rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2019, čj. 2 Azs 263/2018-17) je před tímto okamžikem faktická realizace přemístění žadatele do příslušného státu vyloučena. Nelze tudíž brát v úvahu ani zmíněnou šestitýdenní lhůtu.

[20] Pokud jde o nyní projednávanou věc, Nejvyšší správní soud v evidenční kartě žadatele o mezinárodní ochranu (obsaženo ve spise) ověřil, že žalobce dne 16. 9. 2025 podal proti rozhodnutí o nepřislusnosti České republiky a určení Španělského království jakožto příslušného státu k provedení azylového řízení žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (řízení je vedeno pod sp. zn. 20 Az 31/2025). S ní spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Podle informací v evidenční kartě žalobce Krajský soud v Ostravě o tomto návrhu rozhodl až dne 16. 10. 2025.

[21] Nemůže proto obstat závěr krajského soudu, že již dne 18. 9. 2025 uplynula maximální šestitýdenní lhůta k přemístění žalobce do příslušného státu podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III, a tudíž že bylo nutné zajištění žalobce nejpozději tento den ukončit. Jelikož ke dni rozhodování žalovaného (dne 17. 9. 2025), ani krajského soudu (dne 3. 10. 2025) nebylo o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku rozhodnuto, nebylo možné přemístění žalobce do Španělského království fakticky uskutečnit. Šestitýdenní lhůtu podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III tudíž krajský soud nemohl ani vzít v úvahu.

[22] Rozsudek krajského soudu, kterým bylo rozhodnutí žalovaného o prodloužení zajištění žalobce zrušeno z důvodu překročení maximální doby zajištění, je proto nutné zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem soudního řádu správního). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 soudního řádu správního), tedy že šestitýdenní lhůtu k přemístění žadatele do příslušného státu podle článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III lze vzít v úvahu až od okamžiku, kdy je definitivně určen příslušný členský stát k provedení azylového řízení.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že dosavadní judikatura Soudního dvora (rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16) poskytuje dostatečnou odpověď na v tomto rozsudku řešenou otázku výkladu článku 28 odst. 3 třetího a čtvrtého pododstavce nařízení Dublin III. Nebylo tedy nutné, aby Nejvyšší správní soud sám zahájil řízení o předběžné otázce ve smyslu článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982 ve věci 283/81, *Cilfit a další*, ECLI:EU:C:1982:335, bod 21; a ze dne 6. 10. 2021 ve věci C-561/19, *Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi*, ECLI:EU:C:2021:799, bod 66).

[25] Krajský soud v novém rozhodnutí o žalobě rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu